

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ УКРАЇНИ

Мін'юст

Міністерство фінансів України

вул. Архітектора Городецького, 13, м. Київ, 01001

тел.: (044) 364-23-93, факс: (044) 271-17-83

E-mail: callcentre@minjust.gov.ua,
themis@minjust.gov.ua,

Web: <http://www.minjust.gov.ua>,

код згідно з ЄДРПОУ 00015622

На виконання доручення Прем'єр-міністра України від 20 жовтня 2023 року № 33066/1/1-23 (до звернення Комітету Верховної Ради України з питань гуманітарної та інформаційної політики від 18 жовтня 2023 року № 04-14/03-2023/229646) Міністерство юстиції України здійснило правову експертизу проекту Закону України «Про систему державного сприяння благодійній діяльності в Україні», реєстр. № 10154 від 16 жовтня 2023 року (далі – проект Закону), внесеного народним депутатом України Гривком С.Д., та в межах компетенції повідомляє.

Вважаємо за необхідне зазначити, що позицію стосовно підтримки чи не підтримки законопроекту, ініційованого народним депутатом України, має висловити Міністерство фінансів України, як орган, який визначено відповідальним за підготовку проекту експертного висновку Кабінету Міністрів України до вказаного проекту Закону.

Водночас при визначенні позиції щодо підтримки чи не підтримки проекту Закону в межах підготовки проекту експертного висновку Кабінету Міністрів України до законопроекту Міністерство юстиції пропонує врахувати зауваження до нього, що полягають у такому.

1. Проектом Закону пропонується встановити, що цей Закон визначає правові та економічні засади функціонування системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, спрямованої на задоволення суспільних потреб та оптимізацію відносин у сфері благодійної діяльності шляхом надання можливості бенефіціарам відкриття рахунків зі спеціальним статусом у банківських установах України для ефективного збору благодійних пожертв та подальшого їх використання виключно на цілі, визначені Законом України «Про благодійну діяльність та благодійні організації».

В свою чергу Закон України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» (далі – Закон) визначає загальні засади благодійної діяльності в Україні, забезпечує правове регулювання відносин у суспільстві, спрямованих на

СЕД АСКОД

Міністерство юстиції України

№ 141398/14612-4-23/7.3.4 від 27.10.2023

Підписувач Банчук Олександр Анатолійович

Сертифікат 382367105294AF9704000000175A05001BE96E01

Дійсний з 12.09.2023 16:41:31 по 12.09.2024 16:41:31

розвиток благодійної діяльності, утвердження гуманізму і милосердя, забезпечує сприятливі умови для утворення і діяльності благодійних організацій.

Відтак положеннями проєкту Закону та нормами Закону регулюються питання, віднесені до однієї сфери, а саме, до сфери благодійної діяльності.

З огляду на зазначене та з метою зменшення кількості законодавчих актів у відповідній сфері, пропонуємо розглянути доцільність вирішення запропонованих проєктом Закону питань шляхом внесення змін до Закону, для прикладу, доповнення його новим розділом.

При цьому запропоновані проєктом Закону положення потребують узгодження з нормами Бюджетного кодексу України, яким врегульовано серед іншого питання надходження, обліку та використання благодійних внесків, як власних надходжень бюджетних установ.

Крім того слід враховувати, що відповідно до частини дев'ятої статті 13 цього Кодексу створення позабюджетних фондів органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування та іншими бюджетними установами не допускається.

2. Положеннями проєкту Закону пропонується врегулювати питання створення Всеукраїнського державного благодійного фонду (далі – Фонд), визначається правовий статус Фонду, його функції, порядок надання послуг, які надаються Фондом бенефіціарам у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, тощо.

Так, зокрема, статтями 6, 9 проєкту Закону передбачається надати можливість *Фонду здійснювати відкриття/закриття бенефіціарам банківських рахунків.*

При цьому пунктами 1, 6 частини першої статті 1 проєкту Закону пропонується визначити, що *банківський рахунок* у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні – це *відкритий на ім'я бенефіціара рахунок у банківській установі України* для отримання благодійних пожертв та здійснення розрахункових банківських операцій, який має спеціальний статус у системі електронного сервісу Всеукраїнського державного благодійного фонду відповідно до положень цього Закону.

Всеукраїнський державний благодійний фонд – це *державна установа, що виконує спеціальні функції, пов'язані з адмініструванням процесів у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні*, зокрема шляхом організації та забезпечення роботи електронного сервісу Всеукраїнського державного благодійного фонду відповідно до положень цього Закону та інших законодавчих актів України, засновником та органом управління якої є Міністерство фінансів України.

Згідно з положеннями частини третьої статті 2 проєкту Закону Фонд є економічно самостійною установою, має самостійний баланс, поточний та інші рахунки у *комерційних банках.*

Водночас, пунктом 2 розділу VII «Прикінцеві положення» проєкту Закону пропонується внести зміни до пункту 2 частини третьої статті 47 Закону України

«Про банки і банківську діяльність» (далі – Закон про банки) та визначити, що до банківських послуг належить відкриття та ведення поточних (розрахункових, кореспондентських) рахунків клієнтів, у тому числі у банківських металах, та рахунків умовного зберігання (ескроу), а також банківських рахунків зі спеціальним статусом відповідно до положень діючого законодавства України».

До запропонованих положень зауважуємо, що правове регулювання рахунків визначено главою 6 Закону України «Про платіжні послуги» (далі – Закон).

Так, статтею 63 Закону встановлено, що для виконання платіжних операцій з коштами (крім електронних грошей) *банки мають право відкривати своїм клієнтам такі банківські рахунки: вкладний (депозитний) рахунок; поточний рахунок; рахунок умовного зберігання (ескроу); кореспондентський рахунок; розрахунковий рахунок.*

Поточний рахунок – це рахунок, що відкривається банком клієнту для зберігання коштів і виконання платіжних операцій відповідно до умов договору та вимог законодавства України.

Для виконання платіжних операцій з коштами (крім електронних грошей) *небанківські надавачі платіжних послуг, що отримали право на надання фінансових платіжних послуг, передбачених пунктами 1 - 3 частини першої статті 5 цього Закону, мають право відкривати користувачам платіжні рахунки.*

Статтею 64 Закону, яка регулює питання відкриття рахунків, зокрема, визначено, що *банки мають право відкривати рахунки таким резидентам України як юридичні особи з місцезнаходженням на території України, які провадять діяльність відповідно до законодавства, їх відокремленим підрозділам, відокремленим підрозділам юридичних осіб - нерезидентів, які здійснюють підприємницьку діяльність на території України від імені юридичної особи - нерезидента, фізичним особам, у тому числі фізичним особам - підприємцям, фізичним особам, які провадять незалежну професійну діяльність відповідно до законодавства.*

Особи, визначені частинами першою - третьою цієї статті, *мають право за власним вибором відкривати відповідні рахунки у будь-яких надавачів платіжних послуг, що мають право відкривати рахунки користувачам відповідно до цього Закону.*

Банки відкривають небанківським надавачам платіжних послуг розрахункові рахунки для цілей забезпечення виконання небанківськими надавачами платіжних послуг платіжних операцій своїх користувачів.

Порядок відкриття рахунків та їх режими визначаються Національним банком України. Умови відкриття рахунку та особливості його обслуговування зазначаються в договорі, укладеному між надавачем платіжних послуг з обслуговування рахунку та користувачем – власником рахунку.

При цьому, згідно з Інструкцією про порядок відкриття та закриття рахунків користувачам надавачами платіжних послуг з обслуговування рахунків, затвердженою постановою Правління Національного банку України від 29 липня 2022 року № 162, поточний рахунок – це рахунок (уключаючи рахунок із спеціальним режимом використання), що відкривається банком клієнту для зберігання коштів і виконання платіжних операцій відповідно до умов договору та вимог законодавства України (підпункт 12 пункту 3 цієї Інструкції).

Розділом III Закону врегульовані питання надавачів платіжних послуг.

Стаття 10 Закону визначає перелік надавачів платіжних послуг, які мають право їх надавати, та підстави надання таких послуг.

Зокрема, частинами третьою, четвертою цієї статті Закону встановлено, що особи, зазначені у частині першій цієї статті, мають право на провадження діяльності з надання фінансових платіжних послуг лише після отримання ними ліцензії відповідно до цього Закону (крім банків) та за умови включення до Реєстру, якщо інше не передбачено цим Законом.

Порядок та умови отримання ліцензії встановлюються цим Законом та нормативно-правовими актами Національного банку України.

Банки мають право надавати платіжні послуги на підставі банківської ліцензії без отримання окремої ліцензії відповідно до цього Закону. Банки надають платіжні послуги в порядку, передбаченому цим Законом та Законом України «Про банки і банківську діяльність».

Крім того, щодо вживання терміну «*банківська установа*», «*комерційний банк*» зазначаємо, що відповідно до частини першої статті 4 Закону України «Про банки і банківську діяльність» (далі – Закон про банки) *банківська система України складається з Національного банку України та інших банків, а також філій іноземних банків, що створені і діють на території України відповідно до положень цього Закону та інших законів України.*

При цьому положеннями статті 2 та частини четвертої статті 47 Закону про банки встановлено, що *юридичною особою, яка на підставі банківської ліцензії має виключне право надавати банківські послуги є банк.*

Банківські послуги дозволяється надавати виключно банку.

Враховуючи наведене, проєкт Закону в цілому потребує перегляду.

3. Щодо зазначення власної назви центрального органу виконавчої влади «Міністерство фінансів України» звертаємо увагу, що визначений Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» (далі – Закон про ЦОВВ) підхід до правового статусу міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, а також з метою уникнення втручання парламенту у компетенцію Кабінету Міністрів України при реалізації ним своїх конституційних повноважень щодо утворення, реорганізації і ліквідації міністерств та інших центральних органів виконавчої влади відповідно до закону в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України на утримання органів виконавчої влади, затвердження положень про зазначені органи (пункт 9¹ статті 116 Конституції України, абзац дванадцятий пункту 6 частини першої

статті 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України»), у *проектах законодавчих актів не повинні вживатись власні назви центральних органів виконавчої влади.*

В свою чергу, Закон про ЦОВВ визначає, що міністерство є органом, що забезпечує, передусім, формування та реалізує державну політику в одній чи декількох визначених Кабінетом Міністрів України сферах, видає акти нормативно-правового характеру (абзац перший частини другої статті 1, частина перша статті 6, статті 7, 15), інші ж центральні органи виконавчої влади виконують виключно окремі функції з реалізації державної політики та видають накази організаційно-розпорядчого характеру (абзац перший частини другої статті 1, частина перша статті 16, частина перша статті 17, частина перша статті 23).

Відповідно, з метою узгодження з положеннями Закону про ЦОВВ центральний орган виконавчої влади, який, виходячи з конкретного повноваження, формує державну політику у відповідній сфері (зокрема, шляхом нормативно-правового регулювання) у законопроектах слід визначати як *«центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері...»*, а у випадку, коли конкретне повноваження за своїм змістом направлено на реалізацію державної політики – як *«центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері ...»*.

Таким чином, запропоноване потребує редакційного доопрацювання з урахуванням наведеного.

4. Пунктом 2 частини першої статті 1 проекту Закону визначено, що *бенефіціар* – це *юридична особа публічного права, метою діяльності якої не є отримання прибутку (військова частина, заклад освіти, заклад охорони здоров'я, наукова, культурна чи природоохоронна установа та ін.), яка у порядку, передбаченому цим Законом, зареєстрована у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні та одержує допомогу у вигляді благодійної пожертви від одного чи декількох благодійників.*

Статтею 7 проекту Закону передбачено, що для реєстрації бенефіціара у системі електронного сервісу Фонду заявником (уповноваженою особою заявника) на спеціальному вебпорталі Фонду або за допомогою Порталу Дія заповнюється анкета встановленої форми та подаються (завантажуються) *електронні копії таких паперових документів:*

- *витиска з єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань;*
- *установчий документ (за наявності).*

Слід зазначити, що відносини, які виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, їхньої символіки (у випадках, передбачених законом), громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб – підприємців, регулюються Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» (далі – Закон про реєстрацію).

Відповідно до пункту 4 частини першої статті 1 Закону про реєстрацію державна реєстрація юридичних осіб, громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб – підприємців (далі – державна реєстрація) – це офіційне визнання шляхом засвідчення державою факту створення або припинення юридичної особи, зміни відомостей, що містяться в Єдиному державному реєстрі юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань (далі – Єдиний державний реєстр) про юридичну особу, а також проведення інших реєстраційних дій, передбачених цим Законом.

Звертаємо увагу, що згідно з частиною першою статті 1 Закону про реєстрацію *Єдиний державний реєстр* є єдиною державною інформаційною системою, що забезпечує збирання, накопичення, обробку, захист, облік та надання інформації про юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадські формування, що не мають статусу юридичної особи.

Витяг з Єдиного державного реєстру – це документ у паперовій або електронній формі, що сформований програмним забезпеченням Єдиного державного реєстру за зазначеним заявником критерієм пошуку та містить відомості з Єдиного державного реєстру, які є актуальними на дату та час формування витягу або на дату та час, визначені у запиті, або інформацію про відсутність таких відомостей у цьому реєстрі.

Виписка з Єдиного державного реєстру – документ в електронній або у випадках, передбачених Законом про реєстрацію, у паперовій формі, який формується за результатами проведення реєстраційних дій і містить відомості про юридичну особу або її відокремлений підрозділ, фізичну особу - підприємця (у тому числі про взяття на облік в органах державної статистики та податкових органах, видачу ліцензії та документів дозвільного характеру) або громадське формування, що не має статусу юридичної особи, а також про проведену реєстраційну дію.

Частиною четвертою статті 10 Закону про реєстрацію визначено, що відомості, що містяться в Єдиному державному реєстрі, використовуються для ідентифікації юридичної особи або її відокремленого підрозділу, громадського формування, що не має статусу юридичної особи, фізичної особи - підприємця, у тому числі під час провадження ними господарської діяльності та відкриття рахунків у банках та інших фінансових установах.

З огляду на наведене, зазначаємо, що *виписка з Єдиного державного реєстру може не містити усієї необхідної інформації для ідентифікації юридичної особи як бенефіціара.*

Водночас, висловлюємо застереження щодо подання (завантаження) бенефіціаром - військовою частиною електронних копій вищезазначених паперових документів під час реєстрації у системі електронного сервісу Фонду, оскільки згідно із частиною четвертою статті 7 Закону про реєстрацію до Єдиного державного реєстру не вносяться відомості, що становлять державну таємницю.

Разом з тим слід враховувати, що правові засади здійснення у Збройних Силах України господарської діяльності визначає Закон України «Про господарську діяльність у Збройних Силах України», який встановлює умови і гарантії її організації та державної підтримки.

При цьому, порядок реєстрації військових частин як суб'єктів господарської діяльності у Збройних Силах України визначається Кабінетом Міністрів України (стаття 4 вказаного Закону).

5. Звертаємо увагу, що з 01 січня 2016 року норми Закону про реєстрацію *не передбачають видачу за результатами проведення державної реєстрації установчих документів юридичної особи в паперовому вигляді.*

Результати надання адміністративних послуг у сфері державної реєстрації, у тому числі установчі документи, підлягають обов'язковому безоплатному оприлюдненню на порталі електронних сервісів юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань (далі – портал електронних сервісів) (веб-сайті Міністерства юстиції) та доступні шляхом їх пошуку за кодом доступу до результатів надання адміністративних послуг у сфері державної реєстрації (статті 11, 12, 25 Закону про реєстрацію).

При цьому, на оприлюдненому на порталі електронних сервісів установчому документі (статуті) відсутні будь-які відмітки про його державну реєстрацію.

Також, слід зауважити, що відомості Єдиного державного реєстру можуть швидко змінюватися, а отже існує ризик того, що буде додано не актуальний установчий документ.

6. Пунктом 5 частини першої статті 1 проєкту Закону передбачається, що електронний сервіс Всеукраїнського державного благодійного фонду (електронний сервіс Фонду) це – онлайн-сервіс (*інформаційно-телекомунікаційна система* у вигляді модуля електронного адміністрування процесів у сфері благодійної діяльності та баз даних), який забезпечує створення, обробку, зберігання та оприлюднення інформації про благодійні пожертви у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, функціональну можливість приймання благодійних внесків та здійснення платежів з використанням банківських рахунків у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні, а також користування іншими послугами з автоматичним обміном інформацією та документами між користувачем та системою електронного сервісу. Електронний сервіс Всеукраїнського державного благодійного фонду має комплексну систему захисту інформації з підтвердженою відповідністю згідно із *Законом України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах».*

До проєкту Закону в частині використання назви Закону України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» варто зазначити, що вказана назва Закону зазначена невірно, оскільки законодавчим актом, який регулює відносини у сфері захисту інформації в інформаційних,

електронних комунікаційних та інформаційно-комунікаційних системах є Закон України «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах».

Також з огляду на зазначене, проект Закону в частині застосування слів «*інформаційно-телекомунікаційна система*» термінологічно не узгоджується із Законом України «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах», який використовує та розкриває зміст *терміна «інформаційно-комунікаційна система»* (частина перша статті 1).

Подібне за змістом зауваження стосується частин шостої, восьмої статті 12 проекту Закону.

7. Частиною першою статті 2 проекту Закону пропонується передбачити, що Фонд є юридичною особою публічного права, має відокремлене майно, яке є об'єктом права державної власності і *перебуває у його оперативному управлінні*. Фонд є *суб'єктом управління майном*, самостійно володіє, користується і розпоряджається належним майном, вчиняючи стосовно нього будь-які дії, що не суперечать законодавству та меті діяльності Фонду.

Звертаємо увагу, що термінологічна конструкція «*перебуває у його оперативному управлінні*» не узгоджується з положеннями господарського законодавства, яке передбачає «*закріплення на праві оперативного управління*» (стаття 137 Господарського кодексу України).

Крім того, слід зазначити, що право оперативного управління та управління об'єктами державної власності є різними за змістом правовими режимами.

Так, відповідно до статті 137 Господарського кодексу України правом оперативного управління у цьому Кодексі визнається речове право суб'єкта господарювання, який володіє, користується і розпоряджається майном, закріпленим за ним власником (уповноваженим ним органом) для здійснення некомерційної господарської діяльності, у межах, встановлених цим Кодексом та іншими законами, а також власником майна (уповноваженим ним органом).

Власник майна, закріпленого на праві оперативного управління за суб'єктом господарювання, здійснює контроль за використанням і збереженням переданого в оперативне управління майна безпосередньо або через уповноважений ним орган.

При цьому відповідно до статті 1 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» управлінням об'єктами державної власності є здійснення Кабінетом Міністрів України та уповноваженими ним органами, іншими суб'єктами, визначеними цим Законом, повноважень щодо реалізації прав держави як власника таких об'єктів, пов'язаних з володінням, користуванням і розпорядженням ними, у межах, визначених законодавством України, з метою задоволення державних та суспільних потреб.

У свою чергу, враховуючи, що відповідно до пункту 6 частини першої статті 1 проекту Закону засновником та органом управління Фонду є Міністерство фінансів України, можна зробити висновок, що Мінфін є органом управління об'єктами державної власності, а Фонд – державна установа, що

належить до сфери управління Мінфіну, при цьому Мінфін закріплює майно за Фондом на праві оперативного управління.

8. Абзацом п'ятим статті 4 проекту Закону пропонується передбачити, що Фонд здійснює свою діяльність відповідно зокрема до принципу відкритості діяльності Фонду та системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні; відображення всієї інформації про благодійні пожертви у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні на спеціальному вебпорталі Фонду та у Порталі Дія, з відкритим та загальним доступом до інформації та розміщених документів *(за винятком інформації з обмеженим доступом відповідно до вимог законодавства)*.

Водночас відповідно до частини другої статті 20 Закону України «Про інформацію» будь-яка інформація є відкритою, крім тієї, що віднесена законом до інформації з обмеженим доступом.

Враховуючи наведене, абзац п'ятий статті 4 проекту Закону в цій частині потребує перегляду.

9. Стаття 5 проекту Закону передбачає права та обов'язки користувачів електронного сервісу Фонду.

Водночас проект Закону не визначає суб'єктів, які є користувачами такого сервісу.

10. Частиною сьомою статті 8 проекту Закону пропонується передбачити, що розпорядження грошовими коштами (благодійними пожертвами), які надходять на банківський рахунок у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні зареєстрованого бенефіціара – юридичної особи, здійснюється керівником цієї юридичної особи або призначеним ним розпорядником коштів. Призначення розпорядника коштів на банківському рахунку у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні здійснюється шляхом видачі керівником юридичної особи – бенефіціара *нотаріально посвідченої довіреності* на ім'я відповідної фізичної особи.

Слід зауважити, що пояснювальна записка до проекту Закону не містить обґрунтування необхідності передбачення здійснення представництва юридичної особи у цих відносинах саме на підставі нотаріально посвідченої довіреності.

При цьому зазначаємо, що відповідно до частини третьої статті 237 Цивільного кодексу України представництво виникає на підставі договору, закону, акта органу юридичної особи та з інших підстав, встановлених актами цивільного законодавства.

Згідно зі статтею 246 цього Кодексу довіреність від імені юридичної особи видається її органом або іншою особою, уповноваженою на це її установчими документами.

У свою чергу вказані положення не передбачають необхідності нотаріального посвідчення такої довіреності.

11. Частиною третьою статті 9 проекту Закону передбачається, що *благодійні пожертви*, отримані бенефіціарами у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, *не підлягають оподаткуванню*.

Проте, Податковий кодекс України (далі – Кодекс) регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час адміністрування податків та зборів, а також відповідальність за порушення податкового законодавства (пункт 1.1 статті 1 Кодексу).

Зміна положень цього Кодексу може здійснюватися виключно шляхом внесення змін до цього Кодексу (стаття 2 Кодексу).

Відповідно до пунктів 7.3, 7.4 статті 7 Кодексу будь-які питання щодо оподаткування регулюються цим Кодексом і не можуть встановлюватися або змінюватися іншими законами України, крім законів, що містять виключно положення щодо внесення змін до цього Кодексу та/або положення, які встановлюють відповідальність за порушення норм податкового законодавства.

Підстави для надання податкових пільг та порядок їх застосування визначаються виключно цим Кодексом.

Враховуючи наведене, частину третю статті 9 проєкту Закону слід виключити.

12. Частина друга статті 16 проєкту Закону в частині слів «на підставі отриманої від суб'єкта персональних даних згоди (*дозволу*) на обробку його персональних даних» потребує перегляду, оскільки Законом України «Про захист персональних даних» передбачено термін «згода суб'єкта персональних даних на обробку його даних».

13. Частинами другою, третьою статті 18 проєкту Закону пропонується передбачити, що прізвище, ім'я та по-батькові (у разі наявності) особи, яка здійснює благодійну пожертву у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, вносяться до баз даних електронного сервісу Фонду, а також *іншим чином розміщуються (публікуються) у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні* виключно за згодою відповідної особи, отриманою у встановленому порядку під час здійснення платежу. Надання відповідної згоди є добровільним.

У разі відсутності згоди особи, яка здійснює благодійну пожертву у рамках системи державного сприяння благодійній діяльності в Україні, на внесення її прізвища, ім'я та по-батькові (у разі наявності) до баз даних електронного сервісу Фонду та *на їх розміщення (публікацію) у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні іншим чином*, вся інформація про благодійну пожертву відповідної особи використовується (обробляється) у системі електронного сервісу Фонду та у системі державного сприяння благодійній діяльності в Україні без зазначення відповідних персональних даних та без можливості ідентифікації особи, яка здійснила благодійну пожертву.

Проте з метою дотримання принципу юридичної визначеності, складовими якого є, зокрема ясність, чіткість, доступність, недвозначність правових норм, а також їх узгодженість в системі загального правового регулювання, вказані

положення проєкту Закону в частині слів «іншим чином» потребують перегляду з метою уточнення.

14. Проєкт Закону в частині слів «культурна установа», «благодійних внесків» в усіх відмінках не узгоджується з термінологією законодавства України про культуру та Закону, якою вживаються терміни «заклад культури», «благодійна пожертва», «благодійний грант».

Також проєкт Закону в частині слів «Всеукраїнського державного благодійного фонду», «Фонду» в усіх відмінках потребує доопрацювання з метою уніфікації термінології.

Крім того, для вироблення остаточної позиції щодо проєкту Закону слід враховувати позиції Національного банку та Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Заступник Міністра

Олександр БАНЧУК